Абай Құнанбаев

«Сабырсыз, арсыз, еріншек»

Сабырсыз, арсыз, еріншек, Көрсе қызар, жалмауыз, Сорлы қазақ сол үшін Алты бақан алауыз. Өзін-өзі күндейді, Жақынын жалған міндейді, Ол – арсыздық белгісі. Ұятсынбай, ойланбай, Кой дегенге тіл алмай, Іс қылмай ма ол кісі? Бір-ақ секіріп шығам деп, Бір-ақ қарғып түсем деп, Мертігеді, жатады. Ұрлықпен мал табам деп, Егессе ауыл шабам деп, Сөйтіп құдай атады. Бұл нең десе біреуге Жоқ нәрсені шатады. Құтылам деп ісінен, Бәрін көріп кісіден, Шығынға әбден батады. Бұл болмаса онысы, Аударылып қонысы, Алыстан дәм татады. Кызмет қылып мал таппай, Ғылым оқып ой таппай, Құр үйінде жатады. Ел қыдырып ас ішіп, Еркек арын сатады. Бала-шаға, ұрғашы Үйде жаурап қатады.

Еңбегі жоқ, еркесіп, Бір шолақпен серкесіп, Пысық деген ант шықты. Бір сөз үшін жау болып, Бір күн үшін дос болып, Жүз құбылған салт шықты. Пысық кім деп сұрасаң – Қалаға шапса дем алмай, Өтірік арыз көп берсе, Көргендерден ұялмай. Сыбырдан басқа сыры жоқ, Шаруаға қыры жоқ, Өтірік, өсек, мақтанға Ағып тұрса бейне су. Ат-шапаннан кем көрмес, Біреу атын қойса «қу». Қу нәпсісін тыя алмай, Атым шығып жүрсін деп, Берекеге қас болса, Желіктірген айтаққа Арақ ішпей мас болса. Ел тыныш болса азады, Ерігіп өле жазады. Үйде отырса салбырап, Түзге шықса албырап, Кісіні көрсе қылжаңдап, Қалжыңшылсып ыржаңдап, Өз үйінде қипаңдап, Кісі үйінде күй таңдап. Ақылы бар кісіні Ғайбаттайды, даттайды. Ауқаты бар туғанды Қайырсыз ит деп жаттайды.

Мал мен бақтың дұшпаны, Кеселді пысық көбейді, Күшік иттей үріп жүр, Кісіден кеммін демейді. Қу тілменен құтыртып, Кетер бір күн отыртып, Қызмет қылған кісісін Құрытуға таяйды. Қылып жүрген өнері: Харекеті – әрекет. Өзі оңбаған антұрған Кімге ойлайды берекет? Кімді ұялып аяйды?

Расы жоқ сөзінің, Ырысы жоқ өзінің, Өңкей жалған мақтанмен Шынның бетін бояйды. Бұл сөзімде жалған жоқ, Айтылмай сөзім қалған жоқ, Абайлаңыз, байқаңыз — Елдің жайы солай-ды.